

[Økonomi- og arbejdsministeren.]

indsattes i det mæglingforslag, der derefter blev vedtaget, en passus om, at fagforbundene, hvis der ikke inden den 1. marts 1955 var gennemført en nedsættelse af arbejdstiden ad lovgivningsmæssig vej, uanset at overenskomsten iøvrigt er 2-årig, kunne rejse krav om gennemførelse af en nedsættelse af arbejdstiden og understøtte dette krav med en overenskomststopsigelse allerede til 1. april i år.

I december 1954 meddelte de interesserede fagforbund regeringen, at de ikke ønskede forslag om en lovmæssig regulering af arbejdstiden indenfor landbruget m. m. fremsat.

I slutningen af december 1954 og slutningen af februar 1955 blev overenskomsterne af forbundene opsagt til ophør den 1. april 1955. Forhandlinger mellem hovedorganisationerne blev ført, men endte resultatløst. I konsekvens heraf har forbundene overfor arbejdsgiverne fremsendt første strejkevarsel og senere andet strejkevarsel for 79 større gårde, 78 gartnerier og 28 planteskoler til iværksættelse henholdsvis den 2., den 6. og den 12. april 1955. Fra arbejdsgivernes side svarede man ved at give første lockoutvarsel overfor forbundene indenfor det samlede overenskomstråde.

Efter at situationen således havde tilspidset sig, greb statens forligsmand ind og sammenkaldte parterne til et møde onsdag den 30. marts. Ved de forhandlinger, der fandt sted under forligsmandens medvirken, lykkedes det ikke at nærme parterne så meget til hinanden, at forligsmanden skønnede, at der var grundlag for at fremsætte et mæglingforslag.

Herefter trådte den varslede strejke for 79 større gårde i kraft den 2. april. Den 6. april iværksattes en tilsvarende begrænset strejke overfor 78 gartnerier og den 12. april overfor 28 planteskoler. Imidlertid udsendte arbejdsgiverorganisationerne den 4. april andet lockoutvarsel for det samlede overenskomstråde. Der var herefter tale om en varslet konflikt, der, hvis den brød ud, ville omfatte praktisk talt alle landets mejerier og gartnerier, og som i sine konsekvenser ville få væsentlig betydning for det egentlige landbrug.

Herefter mente regeringen at burde tage et initiativ til at søge den omfattende

konflikt afværget. Den 4. april om aftenen — samme dag som andet lockoutvarsel var udsendt — indkaldte jeg derfor på regeringens vegne parterne til et møde i økonomi- og arbejdsministeriet påskelørdag den 9. april. Efter længere forhandlinger denne dag viste det sig imidlertid, at der ikke var nogen mulighed for at forlige uoverensstemmelserne mellem parterne, og jeg gjorde da parterne bekendt med, at en konsekvens heraf måtte være, at regeringen i folketinget fremsatte et lovforslag om konfliktens bilæggelse ved tvungen voldgift, men samtidig stillede jeg det forslag, at parterne for at undgå et lovgivningsindgreb besluttede at lade sagen afgøre ved en frivillig voldgift. Efter at parterne hver for sig havde drøftet dette spørgsmål nærmere, meddelte arbejdernes repræsentanter mig, at de for at kunne tage stilling til spørgsmålet måtte forelægge det for deres kompetente organer, men at de ville forelægge det her med anbefaling af, at man accepterede en frivillig voldgift. Arbejdsgivernes repræsentanter meddelte imidlertid, at de, hvis sagen skulle afgøres ved voldgift, ville foretrække en tvungen voldgift fremfor en frivillig. Det er beklageligt, at parterne ikke under de forskellige forhandlinger, der således er ført, har kunnet nå til en løsning af den opståede konflikt.

Forholdet er altså herefter det, at parterne har været ude af stand til ved indbyrdes forhandling at finde en løsning, og at konflikten derefter, hvis den fik lov til at gå sin gang, ville tage et ret stort omfang. Det er regeringens opfattelse, at en konflikt af så stort et omfang bør afværges, og det er ud fra dette synspunkt, regeringen fremsætter det foreliggende lovforslag.

Der er næppe grund til at gå i detaljer med hensyn til, hvilke virkninger en arbejdsstandsning som den omhandlede ville have for eksporten. Lad mig blot nævne, at den samlede mejeriproduktion i året 1954 udgjorde omtrent 2 milliarder kr., og at eksporten af mejeriprodukter i samme år lå omkring 1,3 milliarder kr. Endvidere vil jeg pege på de virkninger, arbejdsstandsningen ville få for befolkningens forsyning med de nødvendigste livsfornödenheder.

Regeringen må anse det for særdeles betydningsfuldt at bevare det gældende system for ordningen af arbejdsforholdene